

Arrest

nr. 57 741 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GAKWAYA en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bent in Ras al-'Ayn (Koerdisch: Serekani), Syrië, geboren op 20 januari 1985 maar u bezit de Syrische nationaliteit niet, u behoort tot de groep ongeregistreerde Koerden die gekend staan als maktumiin. U bent moslim. U behaalde het diploma van het lager secundair onderwijs in 2002 en begon aan het hoger secundair onderwijs dat u echter niet afmaakte. U werkte als kleermaker in Ras al-'Ayn, de stad waar u woonde tot aan uw vertrek uit Syrië.

Op 13 maart 2004 nam u deel aan een betoging tijdens de Koerdische Intifada. Op 18 maart 2004 werd u gearresteerd door de staatsveiligheid van Ras al-'Ayn. U bleef zeven dagen bij hen opgesloten en werd dan overgebracht naar Hasake, de provinciehoofdstad, waar u opgesloten zat tot 16 mei 2004.

Op 1 juni 2005 nam u deel aan een demonstratie in de stad Qameshli naar aanleiding van de dood van de Koerdische Islamgeleerde sheykh Mashuq al-Khaznawi. Op de terugtocht werd u opnieuw gearresteerd door de staatsveiligheid van Ras al-'Ayn. U werd vastgehouden tot 16 mei 2005.

Hoewel u van geen enkele partij lid was had u vrienden die lid waren van de Azadipartij. Op 13 november 2008 gaf uw vriend, M. {...}, die de verantwoordelijke was van de dansgroep van de Azadipartij, u de opdracht om voor zijn groep danskledij en Koerdische vlaggen te maken. Op dat moment werkte u als zelfstandig kleermaker voor A. {...}, een Koerd. Op 26 februari 2009 gaf u de laatste afgewerkte stukken aan M. {...}.

Op 2 maart 2009 vielen veiligheidsagenten het huis van M. {...} binnen. Ze vonden de kledij en de vlaggen en arresteerden hem. Zijn neef, H. {...}, kwam u dezelfde dag nog verwittigen van dit incident en waarschuwde u dat M. {...} onder foltering uw naam zou kunnen vrijgeven. U dook nog dezelfde dag onder bij F. {...}, een familielid.

In de periode dat u was ondergedoken vernam u dat agenten bij u thuis waren langs geweest om u te zoeken. Ook het atelier van A. {...} kreeg bezoek van hen en A. {...} zelf werd drie dagen vastgehouden. Hierop besloot u het land te ontvluchten, uw twee eerdere arrestaties hadden u immers geleerd hoe arrestanten kunnen mishandeld worden.

Op 4 mei 2009 vertrok u met de hulp van een smokkelaar naar Istanbul. Vanuit Istanbul vertrok u op 17 augustus 2009 in een vrachtwagen naar Brussel, waar u op 24 augustus 2009 aankwam en u dezelfde dag vluchteling verklaarde.

Tijdens uw verblijf in België nam u reeds meermaals deel aan betogingen georganiseerd in kader van de Koerdische problematiek.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië zal worden opgesloten en mishandeld worden in de gevangenis.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een attest van uw maktumstatus, een attest van de Azadipartij waarin wordt gesteld dat u hen steunde in Syrië, tien foto's van uw deelname aan Koerdische betogingen in België.

B. Motivering

Na uw gehoor van 11 mei 2010 op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat, niet tegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend. De reden daarvoor is dat u, wat betreft uw vrees voor vervolging door de Syrische autoriteiten, niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegrond is.

Allereerst kan geen geloof worden gehecht aan uw deelname aan betogingen en de daaruit voortvloeiende arrestatie ten tijde van de Koerdische Intifada in 2004. Uw verklaringen hierover zijn immers strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd. U beweerde (gehoor, p. 21-24) dat u op zaterdag 13 maart 2004 naar het huis van M. A. {...} ging waar de mensen samenkwamen en van waaruit een vreedzame, incidentloze, mars vertrok tot aan al-Mahata. U beweerde dat er op die dag niets anders gebeurde in Serekani. Op zondag 14 maart zou u echter wel hebben deelgenomen aan een mars die ontaardde in geweld en waarop onder andere N. {...}, een zoon van I. P. M. {...}, werd gedood. Na die dag waren er geen rellen meer. Volgens de informatie van het CGVS was er echter al op 13 maart 2004 een uitbraak van geweld met doden en talrijke gewonden. De betoging en de incidenten die u op zondag 14 maart plaatste, hadden in werkelijkheid plaats op maandag 15 maart. Dat het wat betreft deze laatste datum niet om een vergissing gaat blijkt uit uw expliciete bevestiging dat u wel degelijk een zondag bedoelde (gehoor, p. 22).

Wat betreft uw beweerde arrestatie naar aanleiding van uw deelname, op vraag van de Azadipartij, aan een betoging naar aanleiding van de dood van Sheykh Mashuq al-Khaznawi kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. U beweerde dat u op 1 juni 2005 werd gearresteerd toen u op de terugweg was van de vreedzame begrafenis van sheykh al-Khaznawi in Qameshli (gehoor, p. 25-27). U weet echter weinig te vertellen over de begrafenis: u weet niet waar de stoet begon omdat u laat aankwam, u bent de familie niet gaan condoleren en u heeft geen idee waar op de begraafplaats de sheykh werd begraven, hoewel deze plaats volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, bekend is omdat ze naast de graven van de martelaren van de Koerdische Intifada ligt. Het CGVS vond geen enkele verwijzing in de geraadpleegde bronnen over arrestaties onder de rouwenden, noch in Qamishli noch elders. Indien zulke arrestaties wel zouden hebben plaats gehad zou dit zeker zijn weerslag hebben gevonden in de publicaties van Koerdische politieke partijen, mensenrechtenorganisaties of de pers. Als voorbeeld kan worden verwezen naar de protestactie van 5 juni 2005 (vijf dagen na de begrafenis) in Qameshli naar aanleiding van de dood van sheykh Mashuq al-Khaznawi, waartoe eveneens was opgeroepen door Azadi. Na deze demonstratie werden inderdaad veel deelnemers gearresteerd en deze arrestaties werden uitgebreid in

de hoger aangehaalde media gebracht, hieronder de arrestatie van een achttal jongeren door de staatsveiligheid in Ras al-'Ayn (Serekani) toen zij terugkeerden van deze betoging.

In het licht van de bovenstaande vaststellingen kan er ook geen verder geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen die tot uw vertrek uit het land hebben geleid. U legde van deze gebeurtenissen geen enkel bewijs neer. Gevraagd naar een eventuele publicatie van de arrestatie van uw opdrachtgever voor het maken van de Koerdische kledij, M. F. X. {...}, stelt u niet te weten of daar iets van gepubliceerd is (gehoor, p. 15). U beweert weliswaar dat niet alles wordt gepubliceerd maar op zijn minst mocht worden verwacht dat u een poging zou hebben ondernomen om dit te weten te komen, u deed bijvoorbeeld wel inspanningen om een attest van de Europese Organisatie van de Azadi Partij in Syrië te bekomen. Het is waar dat het voordeel van de twijfel in sommige gevallen kan worden toegekend voor verklaringen die niet kunnen worden ondersteund door andere bewijzen. Daartoe moet wel aan een aantal vereisten zijn voldaan. Het is onder andere de plicht van de indiener van de aanvraag voor internationale bescherming om al het mogelijke te doen om bewijzen te verzamelen, wat u niet heeft gedaan. Om het voordeel van de twijfel voor ongestaafde verklaringen te kunnen toekennen is het daarenboven ook noodzakelijk dat de algemene geloofwaardigheid van de verklaringen staande blijft. Ook dat is voor wat betreft uw verklaringen niet het geval, uw eerdere arrestaties zijn immers niet aannemelijk. Deze eerdere arrestaties raken de kern van uw vervolgingsvrees, het is immers zo dat ondergane vervolging een serieuze indicatie kan zijn voor een toekomstig risico op vervolging.

Naast de hierboven besproken elementen uit uw asielrelaas, beweerde u ook dat u in Syrië de maktumstatus heeft. Ook deze bewering heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. U legde weliswaar een attest neer ter bevestiging van uw status maar, zeker in het licht van de vele frauduleuze documenten die circuleren (informatie hierover is aan het dossier toegevoegd), kan aan dit attest slechts bewijswaarde worden toegekend indien het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Deze door u afgelegde verklaringen komen echter niet geloofwaardig over. Een aantal van uw algemene verklaringen over de problemen die maktumiin ondervinden zijn correct, maar uw eigen ervaring is strijdig met de informatie over de situatie van maktumiin die het CGVS bezit en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd. U beweerde (gehoor, p. 2-3, 7) dat maktumiin, met uitzondering van bepaalde studierichtingen, kunnen studeren tot het Baccalaureaat en zelfs naar de universiteit kunnen. Zelf zou u het lager secundair onderwijs hebben volbracht en tweemaal hebben deelgenomen aan de examens van het hoger secundair onderwijs (baccalaureaat) en geen problemen hebben ondervonden om u daarvoor in te schrijven. Volgens de informatie van het CGVS is het al moeilijk voor maktumiin om deel te nemen aan het lager onderwijs en moeten zij om deel te nemen aan het secundair onderwijs zelfs de toestemming hebben van de staatsveiligheid.

Wat betreft het door u neergelegde attest van de Azadipartij als wat betreft uw deelname aan een aantal betogingen in België dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. Het attest van de Azadipartij stelt slechts in algemene termen dat u de partij steunt en deelnam aan betogingen voor de Koerden in Syrië. Er blijkt niet uit dat u in Syrië ooit actief was voor de partij en ook de door u aangehaalde problemen blijken er niet uit. Moesten de door u aangehaalde feiten werkelijk hebben plaatsgevonden kan nochtans worden verwacht dat de partij, zo zij ze niet expliciet in uw attest zou aanhalen, ze in het openbaar zou willen brengen. Het neergelegde beeldmateriaal van de betogingen waaraan u hier in België deelnam komt niet uit publieke bronnen, het zijn gewone fotoafdrucken, zodat ook daaruit geen relevant risico op toekomstige vervolging kan worden afgeleid. Daarenboven dient te worden aangestipt dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Syrië door het CGVS als niet geloofwaardig werden bevonden en hebt u in kader van de betogingen waaraan u hier deelnam geen prominente rol gespeeld. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn u te identificeren als een opposant van het Syrische regime.

Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker de aangevoerde schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in zijn verzoekschrift op geen enkele manier toelicht. Om als middel in aanmerking genomen te worden moet immers naast de geschonden geachte bepaling of het geschonden geachte beginsel in het verzoekschrift verduidelijkt worden hoe en waarom verzoeker de bewuste bepaling of het bewuste beginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Geen enkele toelichting wordt evenwel teruggevonden. Het middel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. Waar verzoeker in zijn betoog een summier samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielfreelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.3.2. Waar verzoeker in eerste instantie verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar de algemene situatie van Koerden in zijn land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond te worden.

2.3.3 Verzoeker betoogt dat – wat betreft de motivering in de bestreden beslissing inzake de rellen in maart 2004 – meermaals manifestaties werden georganiseerd waarbij Koerden besloten op straat te komen en dat volgens andersluidende bronnen – die verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift – blijkt dat de rellen gedurende zes dagen hebben plaatsgevonden zodat de informatie van de verwerende partij niet correct is en verzoeker de waarheid heeft verteld. Uit lezing van het administratief dossier, de bestreden beslissing en het door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde stuk waarnaar hij verwijst op pagina 5 van zijn verzoekschrift, blijkt evenwel dat verzoekers argumentatie feitelijke grondslag mist.

Immers, de informatie waarop verzoeker zich beroept, wijst er weliswaar op dat er gedurende zes dagen rellen plaatsvonden, doch deze informatie heeft betrekking op rellen in Qamishli. Met deze informatie toont verzoeker geenszins aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie is toegevoegd aan het administratief dossier in het mapje 'landeninformatie', en die betrekking heeft op de gebeurtenissen in maart 2004 waaraan verzoeker in Serekani zou deelgenomen hebben, niet correct zou zijn. Bijgevolg oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen van maart 2004 in Serekani niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die gebaseerd is op tal van bronnen.

2.3.4. Inzake het motief in de bestreden beslissing over de arrestatie van verzoeker in juni 2005 herhaalt verzoeker zijn verklaringen hetgeen, zoals reeds gesteld onder punt 2.3.1., geenszins afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker wijst daarnaast op informatie waaruit blijkt dat Syrische elitetroepen in 2005 felle gevechten met Koerdische opstandelingen voerden waarbij vele burgers het leven lieten. Verzoeker benadrukt dat er sinds het jaar 2000 vele rellen waren in Syrisch Koerdistan. Verzoeker beperkt zich evenwel weerom tot een verwijzing naar een algemene situatie in zijn land van herkomst zonder evenwel enig concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie. Dergelijke verwijzing volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker laat na het motief in de bestreden beslissing over zijn arrestatie in juni 2005 waaruit blijkt dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, met concrete argumenten te weerleggen. De informatie die verzoeker voorlegt toont geenszins aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept verkeerd zou zijn.

2.3.5. Onder punten 4, 5 en 6 van zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd waarbij hij verwijst naar de toegevoegde informatie aan zijn verzoekschrift, benadrukt hij verder dat hij zijn maktumstatus heeft bewezen en dat hij lagere school heeft gelopen en mogelijk een andere identiteit heeft gehad en betoogt hij tenslotte dat het attest van de Azadipartij niet betwist wordt door de verwerende partij waarbij hij nogmaals wijst op de vele rellen in Syrisch Koerdistan en de discriminatie van Koerden die geen andere oplossing hebben dan manifestaties organiseren. Waar verzoeker verwijst naar informatie over de toestand in zijn land van herkomst, wijst de Raad nogmaals op zijn bespreking onder punt 2.3.2. Een dergelijke verwijzing naar de algemene situatie van Koerden in zijn land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoeker. Immers zijn deze verklaringen in tegenstrijd met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en legt verzoeker geen enkel bewijs neer van de beweerde gebeurtenissen terwijl van verzoeker kan verwacht worden dat hij op zijn minst inspanningen hiertoe zou leveren. Verzoekers betoog dat zijn verklaringen over zijn maktumstatus correct zijn, is niet ernstig. Immers blijkt dat verzoekers bewering inzake zijn maktumstatus niet aannemelijk is nu aan het door hem neergelegde attest dienaangaande slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer dit ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is aangezien verzoekers eigen ervaring strijdig is met de informatie over de situatie van maktumiin die het Commissariaat-generaal bezit en waarvan kopie is toegevoegd aan het administratief dossier. Met het herhalen van zijn verklaring dat hij lagere school heeft gedaan, weerlegt verzoeker geenszins het motief in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat: *"Naast de hierboven besproken elementen uit uw asielrelaas, beweerde u ook dat u in Syrië de maktumstatus heeft. Ook deze bewering heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. U legde weliswaar een attest neer ter bevestiging van uw status maar, zeker in het licht van de vele frauduleuze documenten die circuleren (informatie hierover is aan het dossier toegevoegd), kan aan dit attest slechts bewijswaarde worden toegekend indien het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Deze door u afgelegde verklaringen komen echter niet geloofwaardig over. Een aantal van uw algemene verklaringen over de problemen die maktumiin ondervinden zijn correct, maar uw eigen ervaring is strijdig met de informatie over de situatie van maktumiin die het CGVS bezit en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd. U beweerde (gehoor, p. 2-3, 7) dat maktumiin, met uitzondering van bepaalde studierichtingen, kunnen studeren tot het Baccalaureaat en zelfs naar de universiteit kunnen. Zelf zou u het lager secundair onderwijs hebben volbracht en tweemaal hebben deelgenomen aan de examens van het hoger secundair onderwijs (baccalaureaat) en geen problemen hebben ondervonden om u daarvoor in te schrijven. Volgens de informatie van het CGVS is het al moeilijk voor maktumiin om deel te nemen aan het lager onderwijs en moeten zij om deel te nemen aan het secundair onderwijs zelfs de toestemming*

hebben van de staatsveiligheid.” Verzoeker poneert dat hij *“Misschien {...} een andere identiteit (heeft) genomen”* waarbij de Raad opmerkt dat dergelijke verklaring nergens op slaat. Immers lijkt verzoeker zelf met dergelijke stelling niet goed te weten of hij al dan niet onder een andere identiteit naar school is gegaan, terwijl verzoeker zelf met zekerheid moet kunnen stellen of hij al dan niet een andere identiteit heeft aangenomen en op een gegeven moment al dan niet onder een andere identiteit door het leven is gegaan. De Raad wijst er dienaangaande op dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij correcte en duidelijke verklaringen aflegt, waartoe hij met dergelijke stelling evenwel schromelijk in gebreke blijft. Bovendien blijkt uit lezing van het administratief dossier dat de antwoorden van verzoeker niet voor dergelijke nuancering vatbaar zijn en deze a posteriori motivering derhalve geen afbreuk kan doen aan de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing ter zake. Verzoekers betoog dat hij een attest van de Azadipartij heeft neergelegd en dat hij deelnam aan rellen en manifestaties, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande. Verzoeker laat weerom na de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.5. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER